

FOLK OG LAND

NR. 2. 23 ÅRGANG

LØRDAG 26. JANUAR 1974

LØSSALG KR. 2,—

GEISERIK:

Europas nye raseproblem

Ferske rapporter fra England, Frankrike og Tyskland

KJÆRLIGHET PÅ KOMMANDO?

Nå, sett igang og elsk hverandre, slik som loven befaler!

Det engelske kommunistpartiets John Williamson har i en rapport anklaget de britiske fagforeningene for «rasisme». Han påpeker med forskrekkelse den fiendtlige innstilling som råder overfor det raskt økende antall av farvede som kommer inn i landet. Som et eksempel nevner Williamson en hendelse i Loughsbrough, hvor de engelske arbeiderne ved en større bedrift truet med å gå til streik hvis asiatiske innvandrere fikk avansere forbi de hvite. Da bedriftens ledelse godtok de hvite arbeidernes krav,

gikk asiaterne straks til en ni uker lang streik selv.

Williamson nevner også at hvite arbeidere ved «Standard Telephone and Cables» i nord-london, har motsatt seg forfremmelse blant de

sorte arbeiderne der. Dette førte til at 200 sorte gikk til streik. Det fra før urolige engelske arbeidslivet har tydeligvis påført seg selv nok et alvorlig problem.

På tross av at bedrifts-klubber og fagforeninger til stadighet vedtar resolusjoner mot såkalt «rasisme», så er det ingen tvil om at majoriteten blant de britiske arbeidere er for den politikk, som den konservative politiker Enoch Powell er talsmann for: Send de farvede tilbake dit hvor de kom fra!

Det engelske kommunistpartiet går likevel inn for en liberalisering av innvandringspolitikken, slik at ikke hvite kan oversvømme de britiske øyer og drukne landets hvite i et hav av farvede.

Med slike utsikter må man trygt kunne si at Englands fremtid er «mørk». Ifølge tall offentliggjort av «British Campaign to stop Immigration», er det nå 5 millioner farvede i England. Et land som bare for 25 år siden, var nesten uten farvede innslag overhodet.

De 5 millioner farvede ut-

gjør idag ca. 11 prosent av befolkningen. Hvis utviklingen fortsetter som nå vil man — takket være bl.a. de farvedes enorme forplantningsevne — ha utryddet den hvite rase på de britiske øyer innen et snaut århundre!

Nye rase-opptøyer i Frankrike

Frankrike er et av de land hvor den hvite rase har minnet raskest siden den annen verdenskrig. En kvart million afrikanere innvaderte landet i 1970. Etter sterke offentlige protester og reaksjoner fra den jevne fransk-mann, ble innvandringstal-

(Forts. side 8)

Asa-troen er — som vi tidligere har omtalt — gjenopptatt på Island, og den har allerede spredt seg til USA og Canada, hvor nordisk-ættede har grunnlagt asamenigheter. Herom på side 5.

De som forgjeves lette etter Langes «stortings-dagbok» i forrige nummer, vil idag finne den på side 5.

Ellers inneholder dagens avis:

MIDT-ØSTENS NATURRESURSER (I brennpunktet) side 2.

AVSKY-RESOLUSJON MOT FOLK OG LAND, side 3.

«ADOLF» GUINNESS — EN HITLER-FIGUR VI IKKE TROR PÅ (Filmkommentar) side 4.

FARVEL TIL NORSK MILITÆRMUSIKK? side 4.

MENNESKETS NATUR (Hooas' artikkelserie, V) side 5.

Og ellers våre faste spalter på vanlig plass. God lesning!

Aula-brannen på Universitetet i Oslo 1943

AV RALPH HEWINS

Brannen i Oslo Universitets aula 28. november 1943 var ikke påsatt av «nazister», men av Hjemmefronten.

FOLK OG LAND I DANMARK

Fra og med dette nummer vil Folk og Land også være en dansk avis. Dermed tar vi for alvor fatt på det samarbeidet, som skal gjøre Folk og Land til et felles organ for de nasjonale krefter over hele Norden.

For våre faste lesere vil det ikke være noe nytt at danskene er på ferde i våre spalter. Helt siden den danske «Revision» måtte gå inn har det vært interesse for Folk og Land blandt danske veteraner.

Nu er det altså kommet så langt, at vi har fått en bi-redaksjon i vårt sydlige broderland. Vi ønsker vår danske medarbeiderstab velkommen i «penne-garden» og gir det håp uttrykk, at samarbeidet vil være til nytte for begge parter og ikke minst for leserne i begge land.

På side 2 retter den danske redaksjonen noen innledende ord til leserkretsen.

Likevel gir artikkelen til min historikerkollega, Sverre Hartmann, det motsatte inntrykk i VG (1.12.73) og Aftenposten (30.11.73) går utenom spørsmålet.

Hartmann skriver: «Obersturmbannführer Noot — sendte en advarsel på fjernskriveren til sin sjef Ohlen-dorf, som var en steil motstander av Terboven — Angivelig på grunn av tekniske feil nådde ikke meldingen fram i tide. Heller ikke det varsel Hjemmefrontens ledelse sendte ut på løpesedler til studentene natten mellom den 29. og 30. november fikk full virkning.

«Det het i dette varsel: Naziprovokatorer har tent på Aulaen for å skaffe et påskudd til en storstilt aksjon mot studentene. Fra ledende NS-hold er det oppgitt at samtlige studenter skal arresteres og føres til konsentrasjonsleir i Tyskland.» (Mine uthevelser.)

Ordene «ikke fikk full virkning» antyder at Hjemmefrontadvarselen faktisk ble sendt ut, men Hartmann unnlater å si i resten av sin artikkel at Hjemmefrontbeskyldningen var falsk.

Også VG — organ for de overlevende hjemmefrontere — gjengir denne gamle beskyldningen uten kommentarer, skjønt redaktøren burde vite bedre.

De virkelige kjennsgjeringer er dokumentert i «Norges Krig 1940-1945», utgitt av den offisielle historiker, Sverre Steen (Gyldendal, Oslo 1950).

På side 83, bind 3, heter det: «På norsk patriotisk hold mente man at brannstiftelsen var en tysk provokasjon, at det var studenter som hadde satt fyr på for å stille sin protestholdning i universitetskonflikten i det rette lys. Etter det som senere har kommet for dagen, må en kunne si at brannen

var påsatt av norske patrioter. Men det er stadig uklart hvem som var hjernen bak aula-brannen.» (Mine uthevelser.)

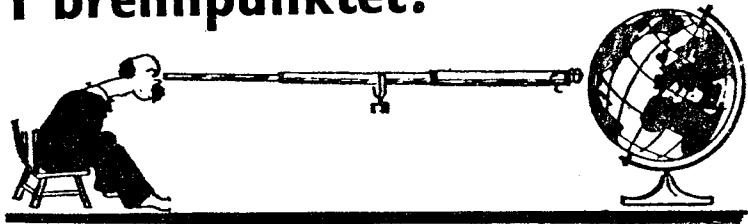
Hvorfor hemmeligholdelsen 30 år etter denne «patriotiske» handling?

Jeg skrev også i «Quisling — profet uten ære» (1966) på side 314: «Ugjerningen var begått av en tilhenger av Paal Bergs Hjemmefront.»

Og nøyaktigheten av mitt utsagn ble ikke omstridt under den langvarige Jacobsen-Løberg-sak, skjønt mindre

(Forts. side 6)

I brennpunktet:

Midt-Østens naturressurser

Realitetene bak Israels ekspansjon

Kobber, jern og olje er noe av det sanden fra Midt-Østen skjuler. Det investeres ivrig.

Profetier og systematiske av de samme forekomster geologiske og arkeologiske undersøkelser har bekreftet de mest fantastiske antagelser m.h.t. de rikdomskilder som skjuler seg i Palestina og Jordandalføret.

Jodforekomsten og mineralrikdommene i og omkring det «Døde hav», har lenge vært kjent og delvis blitt vitenskapelig undersøkt med tanke på praktisk utnyttelse. Men det er først i de siste 20 årene at selve Bibelen har vist vei til Israels rikdomskilder.

Det var den kjente bibelgransker og arkeolog, rabbineren Nelson Glueck, rektor ved Hebrew Union College i Cincinnati, som fant frem til de meget omtalte «Kong Salomos kobberminer» ved å ta utgangspunkt i 1. Kongebok, 7. kapittel, vers 45 og 46, om kong Salomos støperi.

I 1934 fant Glueck virkelig ruinene av støperiet et par kilometer sør for Det døde hav, og fire år senere fant han et kolossalt smelteverk i nærheten av Akababukten. (Stedet er nøyaktig beskrevet i 1. Kongebok 9.26.).

Den israelittiske geolog, dr. Ben Tor, regnet i 1949 ut at der var malm nok til å utvinne 100.000 tonn rent kobber, og andre forgreninger

beregnet han til 200 000 tonn eller mer.

Noen kilometer fra Berseba fant dr. Ben Tor forekomster av jernmalm til anslagsvis 15 millioner tonn.

I 1935 gikk en kjent forretningsmann, Xiel Federmann i gang med å lete etter olje etter anvisning av 1. Mo seabok, 19, 24, 28, som skildrer ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra. Boringen av den første oljebrønnen i Israel begynte samme år.

Dette nevnes for at leseren kan forstå de gode muligheter som er tilstede for et intimt samarbeid i Palestinaproblemet mellom de moderniserte, amerikanske forretningsjøder.

Zionistene øyner sjansen til å se profetiene gå i oppfyllelse og de rene spekulanter ser tydelig muligheten for å komme i varig besittelse av rikdomskilder av avgjørende betydning for kobberdynastiet Guengenheim, Generalagent B. Baruch og Kuhn Loeb & Cie.

I de nærliggende distrikter finner vi oljekildene som binder de store oljefirmaers interesser.

Det er således både sannsynlig og uhvælgelig å tenke på at mulighetene ligger vel tilrette forat såvel den politiske utvikling som virkelig-

HALLO DANMARK!

Et stormsus går over landet —

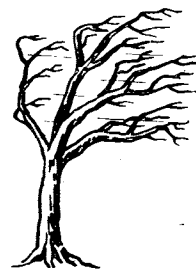
Nu fejer efterårsstormen over landet stolte stammer svajer, gulnede blade løsnes og løftes over hæk og hegn, medens regn og rusk varsler, at vinter er nær. Og vinteren er dvaletid, før vårsolen atter kalder de sovende af vinterblund, og nye skud myldrer frem.

Vinteren er hjemmenes tid. Under vore himmelstrøg, hvor vinteren kan være lang og mørk, er vor folkekultur i høj grad præget af hjemmelivet. Derfor betyder hjemmet så meget for os danske — og derfor er den kamp, vi har viet vort liv, en kamp for hjemmenes frihed og eksistens.

Dansk kultur og åndsliv er præget af vor kærlighed til hjemmet. Lyt engang til digteren Hostrup, når han indleder «Når somrens sang er sunget», og svinger sig til hymnens højder:

«Mit hjem, du rige, varme, i dine moderarme jeg lever op påny!»

Der er noget vemodigt over efteråret, siges der. Jeg selv kan ikke få denne følelse af

vemod, selv om ingen kan sige sig fri for at påvirkes af stemninger.

Vemodigt — nej, det er snarere symbolsk!

Det er jo netop et symbol på hele vor kamp, og det er fra naturens side en festlig ouverture til det, der er ved at ske: Et stormsus går over

landet, river det gamle, det forbigangne, det visne med sig i sit fald, fører det bort til den store tilintetgørelse, for at der kan blive plads for unge kræfter, som allerede gærer under knopskællene: Nyt liv skal bryde frem, ny vår skal varsles. Ungdommens tid er inde!

Moder Danmark, naturen taler til dig!

Jeg kan ikke sukke med vinterstormens sukke, men trasker ud i regnen og stormen. Jeg ånder allerede lettet op. Befriet. Forynget.

Mørket har senket sig over landskabet nu. Gråtunge skyer farer truende over vinterhimmelen, medens voldsomme rusk maltrakterer trætoppene på det grusomme. Det er mørkt. Bælgmørkt. Ikke en lysstribe at se noget steds i landskabet. — Og natten er som bekendt altid mørkest lige før daggy.

— Og nu er Folk og Land også blevet et dansk blad.

Arne Skjold

DEN NY DANSKE REGERING

Folkestyrets sidste chance

Efter uger med uværdige partitaktiske rænkespil nedkom Christiansborg overraskende med en ren venstre-regering. — Når alt kom til alt, var det måske den bedste løsning i den nuværende situation, hvor de mange nye partier næppe endnu er modne til at overtage et regeringsansvar og hvor endnu en samlingsregering ville fremkalde lede som en vammel mellemløsning.

Den ny statsminister Poul Hartling er en yderst kulti-

veret personlighed — desværre uten tvivl for flink, men han har fortjent en god støtte fra de seks andre borgerlige partier. En skæbnens ironi er det, at Venstre i dag betragtes som det mest højreorienterede parti, når måske lige bortses fra Fremskridspartiet.

Den største fordel ved regeringsskiftet er, at det langt om længe lykkedes at få sat den evige jøde, Henry Grunbaum, fra finansministerposten. Denne emsige lær-

ling av sin forgænger Alberti hadde sat sig som mål at bringe statsfinanserne ud i et tabernakkelsk roderi, hvilket nær var nået.

Tilkomsten i folketinget af Glistrups, Erhard Jacobsens, de kristeliges og retsstatsfolkenes partier er afgjort en fordel for det danske folkestyre, der ellers var nær kvælningsdøden i de sidste årtiers parti- og pampervælde. — Et vælde, der har skaffet folkestyret mange fiender på halsen. Men den nyeste udvikling på tinge giver anledning til, at vi bør tilbyde folkestyret en chance endnu: den sidste!

Skjold

gjørelsen av de bibelske profetier tårner seg opp om et geografisk Harmagedon nær verdens største rikdomskilder.

Sett under denne synsvinkel, er det forståelig at så mange av våre tanker, storpolitikken, krigsskip, tanks og fly kretser om barnelærdommens land nr. 1, «Det forgjettede land», Palestina.

Det er forståelig at ingen av de store vil slippe noen av de andre til, og de store jager England og andre svake nasjoner vekk fra interessefeltet.

Dersom vi forutsetter denne synsmåte, kommer en vesentlig del av fremtidens militære og politiske bestrebelser til å gå ut på strate-

giske sjakktrekk i forbindelse med Palestina, med kong Salomos rike og verdensherredømmet som innsats.

Da det i det lange løp, er utenkelig at noen makt kan beherske den nære Orient med et stadig voksende Sovjetsamveldet som nabo, blir spørsmålet helt enkelt: Sovjetsamveldet eller U.S.A. Et tredje, arabisk-muhammedansk alternativ, synes idag ikke tenkelig som isolert aggresjon.

«Infiltrasjon» er det militærpolitiske begrep som er aktuelt for de orientalske interessefelter så lenge de store skjærper klørne i Stillehavsområdet og bygger baser i polarstrøkene.

Anna Lyticus

Definisjon:

En kommunist, står det i vårt uoffisielle leksikon, er en som for evig og alltid har måttet oppgi håpet om noen sinne å kunne bli kapitalist.

Rike mennesker er, når alt kommer til alt, bare fattige mennesker med penger.

Marius Gijsen.

SI DIN MENING
I FOLK OG LAND

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarlig

Redaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Medarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

VI OG VÅR AVIS

Av de europeiske land som ble direkte berørt av Den 2. verdenskrig, er Norge — og muligens Danmark — de eneste, hvor de nasjonale krefter ikke er reorganisert i en eller annen form. Vi skal ikke her komme inn på årsakene, de kan være forståelige nok, men nøye oss med å konstatere at så er tilfelle.

I Italia er nasjonalistene i sving, og har opparbeidet et stort parti — MSI — og selv i Tyskland, hvor nesten enhver overordnet individualitet er forbudt, eksisterer det et utall grupperinger av forskjellig «høyre-ekstremt» preg foruten det meget omstridte «nynazistiske» partiet NPD. Tilsvarende forholdet det seg også i de øvrige land, bare ikke i Norge.

Disse mange grupper av såkalte aktivister har dannet grobunn for en hel liten avisverden, bestående av mangfoldiggjorte blader, som kanskje ofte er mer løpesedler enn aviser, og som forsvinner igjen etter noen få nummere — og virkelige avisforetagender som f. eks. Deutsche Wochen-Zeitung og andre.

Et felles trekk for de av dem, som har greid å hevde seg, er at de har vært «aktivistiske» i den forstand at de har lansert en bestemt «linje» eller holdning til dagaktuell politikk, ofte også med aktiv støtte fra en politiserende gruppe. De gjensidige fordeler er innlysende, og vi nevner dem her bare for sammenhengens skyld.

En slik vekselvirkning har vi ikke hatt her i Norge fordi Folk og Land på grunn av sin hovedoppgave ble for «retrospektiv» og for lite engasjerende for dem som ikke selv var rammet. Dermed kom vi inn i en ond sirkel, hvor vi ikke trakk til oss nye krefter fordi vi manglet «linje» — samtidig som vår potensielle «Nachwuchs» ikke kom til orde fordi den manglet en avis. Det å skulle starte en avis selv, er som kjent ikke gjort i en håndvending her i landet.

Likevel har Folk og Land holdt det gående i 23 år — en periode som i den senere tid også har rommet fenomenet avisdøden for langt mer kapitalsterke foretagender enn vår avis. Ikke desto mindre har de 23 årene uvegerlig innebåret en viss «nedtrapping» — tydeligst kanskje ved overgangen fra ukentlig til fjortendaglig avis.

Tiden er altså inne til å sette inn et motstøt. Og vi tror vi har våre lesere med oss, når vi i år har valgt en annen fremgangsmåte enn vanlig. Istedenfor å legge på abonnementet har vi bibeholdt fjorårets pris, fordi problemet ikke lenger kan løses på annen måte enn ved flere abonnenter. Men det krever at våre stam-abonnenter i første omgang selv tar i et tak for å gjenvinne noen av de mange som av en eller annen grunn har «dabbet» av. I annen omgang må «veteranene» av hensyn til nye lesere tolerere stoff uten direkte tilknytning til «gamle dager» — vi på vår side lover imidlertid å gjøre vårt utvalg med omhu.

En del av vårt «motstøt» er etableringen av en dansk redaksjon, som trer i virksomhet fra og med dette nummer. Dermed får vi et større nedslagsfelt idet danskene nu ikke lenger har noen avis tilsvarende Folk og Land. Samtidig gjenopptar vi den gamle kongstanke om en nordisk rikssamling, som bør være en selvskreven post på programmet til enhver nordisk nasjonalist i årene som kommer.

Vår utvidede bok- og platetjeneste er andre tiltak med henblikk på større omsetning, og den bragte oss da noen plusskroner i året som gikk, selv om den også innebærer en hel del ekstra arbeide for vår vesle redaksjonsstab. Vi er inne i en overgangsperiode, men med forenede krefter skal vi bringe vår avis inn i ny bane — oppad.

Avskyresolusjon mot Folk og Land

Abonnentkampanjen går videre

Som et ledd i arbeidet med å gjøre Folk og Land kjent, hender det at enkelte av våre faste abonnenter gir et gaveabonnement til en bestemt adresse. Ofte har det hendt at nye navn har kommet inn i vårt kartotek på denne måten. Ja, det forekommer endog at vi mottar takk for at man således er blitt gjort oppmerksom på vår gode avis. Men det hender nok også at vi ikke er fullt så velkomne, og at vi som «svar på tiltale» mottar et mishandlet eksemplar av Folk og Land i retur. Som de «ekstremister» vi er, vet vi at slikt tilhører vårt lodd, så det tar vi mindre tungt.

En av de «heldige», som har mottatt vår avis på nevnte betingelser, er Nesna off. Lærerskole i Nord-Norge. Vi tør vedde på at maken til avis finnes ikke blandt de øvrige publikasjoner, som de derværende studenter mottar til sin forhåpentlige oppbyggelse og adspredelse. Hvilken skjebne som blir den øvrige lektvre til del, vet vi naturligvis ikke, men når det gjelder Folk og Land, har selveste studentrådet funnet det nødvendig å komme sammen til (overordentlig?) møte for å vedta følgende resolusjon, som vi har fått oversendt. Vi siterer:

«Ad tilsendelse av avisa Folk og Land.

I forbindelse med at studentrådet fra tid til annen mottar avisa Folk og Land, gjorde studentrådet ved Nesna Lærerskole tirsdag vedtak som kort skissert har dette innhold:

De meninger og det syn som forfektes i avisa Folk og Land har absolutt ingen tilhengere blant elevene ved skolen. Idet studentrådet uttaler sin avsky over avisa og dens innhold, fraber vi oss ytterligere forsendelser.»

Brevet er undertegnet av formannen i studentrådet,

Olav A. Drevland.

Det er vel lite trolig at studentrådet har foretatt så grundige undersøkelser, at det kan gi rådet rett til å påstå at det blant skolens flere hundre studenter «absolutt ingen tilhengere» finnes til det syn Folk og Land forfekter. I så tilfelle er vi bedre orientert om forholdene der enn rådsmedlemmene. På den annen side er det ikke «tilhengerne» vi først og fremst søker, men fornuftige mennesker innenfor alle politiske grupper og samfunnslag — mennesker som vil ta våre standpunkter og kommentarer opp til fordomsfri vurderinger og sammenligne dem med det som hevdes i andre publikasjoner. Bare slik er det mulig å unngå den «indoktrinering», som

dagens studenter skal være så redde for.

Vi synes forøvrig at studentrådets vedtak i mistenkelig grad minner om et forsøk på å sensurere studentenes lesestoff. Det skulle vel ikke være et utslag av en aldri så liten frykt for at det stoff Folk og Land bringer, egner seg til å skape «farlige» motforestillinger mot alt som hevdes i f.eks. marxist-leninistiske trykksaker? Ja, for vi går ut fra at disse sistnevnte ikke risikerer å bli gjenstand for noen avsky-erklæringer?

Dagen till ära!

80 år 22. dec. f.d. kommunminister Hilding Malmgren, Skillingmark.

Malmgren var under mange år aktiv kämpa i Lindholms Svensk Socialistisk Samling och medarbetade flitigt i «Den Svenske...» och «Ungt Folk». På senare år har han aktivt medarbetat i «Fria Ord» med betraktelser och i «Arvika Nyheter» med art. från hembygden. Från trycket har jubilaren utgivit både sång- och talhäften.

R E T T E L S E

Det er som kjent nokså håpløst å gi seg til å korrigere trykkfeil, men når et så kjent navn i norsk og nordisk historie som Sehested i min artikkel i forrige nummer om Jørgen Sehesteds bok konsekvent endres til Sehsted, så bør det dog for ordens skyld sies ifra. Det gjør jeg hermed og ber hoffjegermesteren om unnskyldning. Siegfried.

NYE LESERE I DANMARK

bes henvende seg til vår Danmarksredaksjon, som ordner alt i forbindelse med abonnement etc.

FOLK og LAND

Postboks 57

2920 CHARLOTTENLUND

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

HIMMEL OG HELVETE

Nylig foretatte undersøkelser viser at misbruket av hasj i U.S.A. overstiger alle tidligere prognoser. Vi var heller ikke her i Norge kommet mange dagene inn i det nye år, før de første arrestasjoner av misbrukere ble foretatt. Ganske unge mennesker som har begynt å råtne i takt med omgivelsene — det demokratiske samfunnet.

«Himmel og Helvete», het en film som hadde sin premiere for noen år siden. Filmen handlet om narkotika, og var ment som en krass advarsel til den økende skaren av unge hasjrøkere. I en presentasjonsfolder av filmen, skrev Victor Borg:

— Det er et faktum at noen mennesker er disponert for misbruk av rusmidler og at røking av hasj kan være innfallsporten for disse menneskene til tyngre narkotika. Ingen kan på forhånd vite om de er disponert for denne avhengighet. Men de som ikke er det — og fortsatt røker hasj — er med på å spre en gift som for andre kan bety en hurtig død — eller et liv i helvete.»

Det var på mange måter en hard film, men dessverre også en naiv film. Advarsler både i form av slike filmer og i form av nøkterne opplysninger om faremomentene har liten eller ingen virkning hatt på misbruket. Alle vet idag hva de utsetter seg selv og sin helse for ved å «sniffe» og bruke narkotiske stoffer — informasjonene har nådd frem. Men likevel er ikke resultatet tilbakegang, men en økning i bruken av narkotika. Og det er ikke bare «tapere» som «staser opp», «tripper» og «flipper», men ungdom fra de beste hjem og med de beste forutsetninger. Ganske utrolig mange foreldre ville blitt mer enn forskrekket, hadde de hatt kiennskap til opphavets miljø og former for tidsfordriv.

Grunnen til at dagens ungdomsnasjonalister er opptatt av det økende forbruk av rusgift, skyldes ikke bare vår naturlige følelse av omsorg for landets fremtid repre-

sentert ved dets ungdom, men også det at vi representerer en vei ut av det desillusjonerte narkotika-helvete. På samme måte som de meget omdiskuterte «jesus-bevegelser», representerer vi ideer og idealer som kan «løfte» selv den mest degenererte demokratiske ungdom ut av og over samfunns-umpen. Men i motsetning til «jesus-bevegelsene» tilbyr vi ikke flukt inn i en annen uvirkelighet, men et fast forankret holdepunkt og et miljø preget av respekt for et menneskes egenverdi.

Vårt alternativ er kampen for landet og folkets plass i en stadig mer kaotisk verden. Vår tro er at vårt folk gjennom sin historie har gjort seg fortjent til å bruke de midler som må være nødvendig for å overleve. Den ungdom som kjemper for nasjonal-revolusjonære idealer vil aldri bli fristet inn i et narkotika-helvete. Derfor må vi vekke norsk ungdom for disse idealer — og kanskje er det derfor vi motarbeides intenst av det etablerte, idé-sterile demokratiske samfunn.

Farvel til norsk militærmusikk?

Det er liksom noe suspekt ved hompah-musikk.

Til en av våre eldste musikktradisjoner å være, må det innrømmes at militærmusikken har vært gjestand for en sjelden stenderlig behandling. Men selv det vesle vi har hatt å fare med på dette området, er en torn i siden på visse «progressive» her i landet. Det er liksom noe «fascistoid» over et musikkorps (hompah, hompah, vet De) og når det dertil opptrer som en del av Forsvaret, da blir det nesten for meget av det gode.

Et nytt fremstøt mot våre militærkorps tar sikte på å sløyfe mesteparten av dem — av budsjettmessige hensyn, som det heter. I en tid da forsvarsbudsjettet er større enn noensinne, vil man altså rasjonalisere vekk en post, som allerede representerer et minimum. Dermed slår man rekorden fra de beryktede 30-årene, da man merkelig nok opprettholdt korpsene til tross for at nesten hele Forsvaret el-

lers var bortrasjonalisert.

Som vanlig har svenskene også gått foran på dette feltet de rett og slett avskaffet hele militærmusikken ved kongelig resolusjon av 3. april 1970. Som et lite vink om hva det neste blir, kan vi fortelle at man i dagens Sverige istedenfor har fått et «anti-militærkorps», som selvfølgelig er organisert av noe som kaller seg «Svenska Freds- og Skiljedomsforeningen». Korpsets oppgave skal være å parodierte nasionalhymner og militærmusikk (tenkte vi det ikke!) og for øvrig fremføre protestmusikk. Når det gjelder den parodiske siden av saken, synes vi forresten at det vi har hørt av korpsflest i det siste, har vært parodisk nok med alle slags «originalkomposisjoner» og «modern militær sound» i blodfattigste storband-stil.

Vi får trøste oss med at når bunnen først er nådd, så kan det iallfall ikke bli verre.

EKTEMANN I TELEFONEN:

«Hun er på rødstrømpe-møte. De taler med hennes likemann.»

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMLARER

hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn
Adresse
Poststed

«Adolf» Guinness — En Hitler-figur vi ikke tror på

Metro Goldwyn-Mayer filmen over det tragiske ragnarokk som markerte slutten på Det Tredje Rike, har omsider hatt sin Norges-premiere. Til tross for en god portsjon skepsis når det gjelder såkalte «avsløringer» fra den 2. verdenskrig, er det likevel ikke uten et visst håp om en objektiv film at man trasker avsted. Og blir stort sett skuffet.

AV DICK KOBRO

For å ta det viktigste først: Den sjokoladekakespisende, bebartede og huløyde figuren som vi blir servert, kan ikke ha vært Adolf Hitler! Alle unngår ham, baktaler ham, sviker ham og hater ham. Ja, hvordan skal man kunne få seg til å tro at gamle Alec Guinness skulle kunne få så mye som en eneste stemme ved et valg, for ikke å snakke om de tretten millioner som Hitler og NSDAP virkelig fikk?

Man har selvsagt ikke forsmømt noe for å sverte føreren, og resultatet er den vanlige fremstillingen av «nazismen». Hitler og Bormann tar godt for seg av bløtkake; alt mens milliarder av jøder raskt fortæres av sultne gassflammer. Generalene forsøker gang på gang å befor sine tropper, for sine menn, ja, for sitt fedreland, men intet nytter. Hitler er verdens slemmeste mann og hater alle! Hvis han ikke beordrer sine soldater skutt, så gir han ihvertfall blaffen i dem. Han nekter å høre på andre enn seg selv, og er nærmest idiot når man kommer inn på politikk. Man må jo spørre seg selv: var det ikke nettopp takket være sine glimrende evner som politiker, organisator og folketaler at han og hans parti kom til makten? Og hvis det er tilfelle: hvor hører da denne usympatiske matglade klovnen inn i bildet?

Det er såvisst ikke noe

Den siste Hitler-filmen falt mellom to stoler. For anti-nazistene var Guinness' Hitler-figur ikke «grusom» nok og ble oppfattet som en «forberligelse». For gammel-nazistene var den bare en ny forvrengning i velkjent stil.

hypnotisk ved den Adolf Hitler som sitter der og prater tull ved kaffebordet.

Et par ting av interesse bør allikevel med: Innledningsvis ser vi noen klipp fra «Viljens Triumf», partidagen i Nürnberg 1934, og effekten er virkelig enorm. Den ånd som der gjennomsyrrer opptakene er fullstendig borte i den lidende bunkersversionen. Bare av og til lar regissøren oss ane hvordan Hitler egentlig må ha følt det, bl.a. i scenen der han sitter alene igjen i sitt konferanserom, omgitt av kart overtrukket med faretruende røde piler. Langt, langt borte aner vi da den brusen jubelen fra hundretusen unge menn og kvinner som elleve år tidligere hadde flokket seg om sin fører.

Den russisk-demokratiske kanontorden vil imidlertid ikke la Det Tredje Rike i fred, og man gjør seg klar for sluttscenen.

Innledningsvis er vi blitt lovet at det ikke forekommer noe i filmen som man ikke har dekning for, men en liten løgn til slutt har vi alltid plass til, må vel herr Goldwyn ha tenkt. I de siste minutter får vi nemlig være til stede mens Hitler hudfletter sin nyutnevnte brud Eva Braun og kaller henne alt fra tosk til ludder! Er det da tillatt å spørre: giftet Hitler seg virkelig med Eva Braun bare for å få en sjanse til å sjikanere henne???

Det er tydelig ennå nok fantasi igjen blant Hollywood herskere.

FOLK OG LAND —
DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

TEUTONIUS:

Er asa-troen atter på fremmarsj?

NYE MENIGHETER DANNET I NORD-AMERIKA

Som vi tidligere har meddelt her i avisen, er asa-troen blitt offisielt godkjent av det islandske kirke- og justisdepartementet. Den gamle, hedenske religionen er dermed kommet til heder og verdighet igjen etter en tårnrose-søvn på henimot 900 år.

Overhodet for menigheten (for større er det vel neppe ennu) er «allsherjargoden» Sveinbjørn Beinsteinsson, som sier at han har grublet over disse problemene helt siden han var ganske ung. Men det var først da han flyttet til Reykjavik, hvor han traff likesinnede, at det kom fart i sakene. Det er allerede utnevnt 9 yppersteprester eller «goder», men målet er å få hele 36 stykker. De har alt sikret seg et eget område for gravplasser.

Da denne meldingen ble gjengitt i avisene verden over på forsommeren 1973, var det vel mange som trakk overbærende på skuldrene. Og det var neppe annet å vente. Avisenes tone var også i de fleste tilfeller forholdsvis spydig.

Hva som videre er skjedd på saga-øya, har vi ikke fått noen melding om, men det er iallfall blitt stiftet to menigheter til, nemlig i USA og Canada, begge med hver sin Odinst-avis som talerør. Det var vel ikke akkurat den veien Beinsteinsson siktet da han la opp sitt misjonsarbeide, for ifølge avisene var det «norderlandene» han ville gjenvinne for Odin og Tor. Men den eneste respons herfra foreløpig, er, såvidt vi har hørt, en henvendelse fra Bergen, hvor det er blitt

Det er blitt en oppstandelsens tid for noen her. Kommer Odin tilbake fra fortiden for å redde sitt folk fra undergangen?

blotet 3 kilo hestepølse for anledningen. Ellers er det gjennom den danske avisen Jyllands-Posten blitt sendt ut en etterlysning etter folk som ennu tror på og dyrker de gammelnordiske gudene. I det siste tilfellet dreier det seg riktignok om et forskningsarbeide snarere enn «misjon» idet mannen bak etterlysningen er den danske adjunkt Fleming Nielsen, som samler materiale til en bok.

Av de to nevnte menighetene i Nord-Amerika, er den kanadiske åpenbart den største, iallfall etter menighetsbladet å dømme. Gruppen

(Forts. side 6)

V Menneskets natur

I kapittel III skisserte vi de grunninstinkter menneskets forløpere tenkes å ha hatt på det tidspunkt da de skilte seg ut fra apenes forløpere og ble jegere på slettelandet. Videre påpekte vi vesentlige modifikasjoner som må ha skjedd med dette instinktgrunnlag som følge av det miljøskifte som var et resultat av dette adferdsskifte. Vi kan nu trekke slutningene av dette og skissere menneskenaturen slik den må ventes å være som en følge av etologisk og paleontologisk innsikt og av de resonnementer vi har gjort.

Når Anders Lange skriver dagbok

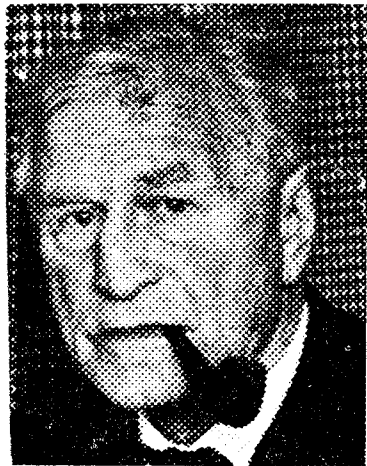
Etter at Anders Lange ble stortingsrepresentant har han i sin avis hatt en fast spalte kalt «Fra den politiske dagbok i Stortinget». Om vi skal tro Lange, så er det virkelig synd på vårt land. Maken til idioti skal man lete lenge etter for å finne på noen annen arbeidsplass. Og hvilke herlige typer som sitter i dette landets ledelse! Anders Lange selv må jo trygt kunne sies å være litt av en original, men en forfriskende sådan — og vi unner virkelig våre demokratiske brødpolitikere den hodepinen!

Men tilbake til Langes politiske dagbok. I nr. 22 av «Anders Langes Avis» forrige år, har han en herlig karakteristikk av noen av sine politiske lekekamerater på Løvebakken.

Hans eget partis, Erik Gjems-Onstad, er, ifølge Lange «åpenbart meget avhengig av ros og smiger» og «hele Stortinget ler da åpenlyst også bak hans rygg». Det siste skulle komme av at Gjems-Onstad til stadighet leverer svært uforberedte forslag fra Stortingets talerstol.

Men det er ikke bare Gjems-Onstad man smiler av. Også Jo Benkow, ble utsett for dette «da han kunne undervise Stortinget i alle infløkte jødiske spørsmål». Vel, han burde vel være den rette til akkurat det...

Gruppeseekretæren til Sosialistisk Valgforbund burde ha grunn til å føle seg fornærmet, om han ikke føler seg smigret da...? Han er en av dem «som har en brutto-

Når Lange er ferdig med sin Stortingskarriere, vil han ha samlet stoff nok til en norsk molbo-bok.

lønn på 45 tusen», og «han opptre kledt som uteligger med skitne klær og uvasket utseende, og vekker oppmerksomhet som ikke er smigrende for hans parti». Akkurat det tror vi så gjerne.

En annen SV'er, nemlig Torild Skard, «viser frem yndigheter i massevis ved sin påkledning, samtidig som hun ikke kan tale om stort annet enn fri abort og uhemmet seksualliv». Kanskje kamerat Torild distraherer Gjems-Onstad?

Også Berge Furre da. Han har en «oppmuntrende taletrang, som samtidig avslører en morsom dukkeaktig måte å gå på: med stive armer helt ut til siden og noe usigelig barnslig ved hele mannen». Lange innrømmer at «han personlig blir litt betatt av hans opptreden».

Etter disse smakebiter har vi i grunnen bare en kommentar: Stakkars, stakkars lille Norge.

Mennesket i etologiens lys

AV OLAV HOAAS

Mennesket har en sterk motvilje mot andre individer som ikke hører til den egne samfundsgruppe, og denne aggresjon vil særlig gi seg uttrykk gjennom en gruppe av forbundne menn.

Man vil føle seg i særlig grad knyttet til et bestemt område, og fremmede som opptre innenfor dette, vil i ekstra stor grad vekke irritasjon.

Innenfor samfundsgruppen vises noen individer større respekt og får bedre betingelser enn andre. Imidlertid er graden av forskjellsbehandling liten. Den naturlige menneskelige rangorden er svak, ikke steil (low gradient til forskjell fra high gradient).

Som en del av denne rangordning er der en leder, men det følger av den svake rangorden at hans makt er begrenset. Dette lederskap vil ha tilbøyelighet til å spre seg til en liten gruppe personer, og plass i dette lederskap vil kunne være arvelig. Ellers er det fri konkurranse om lederskapet, og dette ligger hos mennene.

Mennesket har videre tilbøyelighet til å ta seg av og hjelpe og føle fremtidsansvar for sin gruppes medlemmer. En side av dette er vennskapsfølelsen som innebærer personlig tilknytning til enkeltindivider. De naturlige og opprinnelige jeger-samfund antas å ha hatt ca. 50-70 medlemmer, og dette tall antas også å sette grensen for det antall virkelige venner man evner å ha.

Hos mennesket er mor og barn bundet til hverandre med sterke følelsesmessige bånd. Slike grupper av morbarn blir støttet av hanner som knytter seg til dem på en slik måte at den monogame familie blir det alminnelige mønster.

Mennesket vil videre ha sterk tilbøyelighet til å samle eiendom for seg selv og familien.

Innenfor jegersamfundet med dets omkring 60 individer antas jaktlaget å ha bestått av ca. 10 individer. Robert Ardrey mener at også dette har satt sine spor i menneskets natur slik at under valgfrie forhold grupperer man seg i lag av inntil denne størrelse når noe skal utrettes som krever felles anstrengelser. Fotballaget har f.eks. 11 spillere. Den minste militære enhet har samme størrelse og den in-

dre krets i en regjering pleier også å ha et slikt medlemstall. Mennesket synes å yte mest og å finne seg best til rette i arbeidslivet når det kan delta i utførelsen av et arbeidsstykke som er et avsluttet hele i en formasjon som ikke er større enn 11 individer.

Hos mennesket vil vi finne arbeidsdeling slik at der er spesielt kvinnearbeid og mannsarbeid og at særlig mannsarbeidet blir delvis stykket opp i spesialisiteter.

Spesialisert arbeide betyr at man må gjøre bruk av hverandres tjenester. Ethvert menneskesamfund får derfor en økonomi, et system for utveksling av tjenester og varer mellom individer og undergrupper av samfundet.

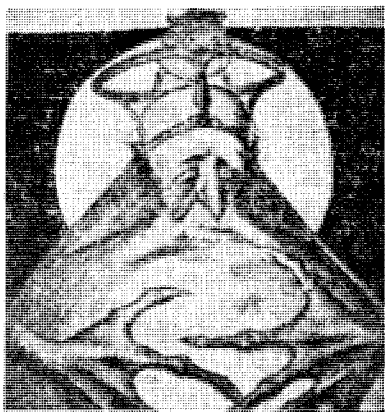
Samfund. Et samfund kan i etologisk forstand defineres som en gruppe individer av felles opprinnelse som samarbeider om å oppfylle hverandres behov. Robert Ardrey påpeker tre grunnbehov hos levende vesener og mener å kunne efterspore dem selv på de laveste plan i dyreriket. Det er behovet for trygghet, for stimulans og for identitet. At levende vesener tilstreber trygghet, betyr at de vil unngå fare ved konkurranse eller angrep fra andre vesener og herunder også fra andre individer av samme art. At de tilstreber stimulans innebærer at de ikke tåler for mye av denne trygghet, men også trenger en viss grad av utfordring. Identitetsbehovet medfører at individene vil være noe spesielt, noe forskjellige fra andre individer. De skyr den totale likhet og anonymitet.

Trygghetsbehovet tilfredstilles av et naturlig samfund først og fremst på to måter. Det felles forsvar mot fremmede individer gir vern mot fremmede av egen art. Rangordenen gir vern mot individer av egen gruppe fordi når rangordenen først er opprettet, bortfaller striden mellom individer av egen gruppe fordi når rangordenen først er opprettet, bortfaller striden mellom de individer som inngår i den og som anerkjenner den.

Behovet for stimulans blir elementært sett tilfredstillet av et naturlig samfund gjennom grenseforsvaret og gjennom den statuskamp som går forut for indi-

(Forts. side 7)

Tilløp til panikk blant USA's jøder

Blir han nødt til å slippe taket?

Den arabiske bruk av oljen som pressmiddel på de vestlige land har skapt en sterk redsel for nye utbrudd av anti-semittisme blant USA's fem millioner jøder. Flere kunne «rapportere» at biler var blitt observert med slagord på ruten som «Bruk

AV DICK KOBRO

jødene til brensel», eller «Vi kan greie oss uten jøder, men vi må ha olje». Da det kom til stykket, var det selvfølgelig ingen som kunne fremlegge noen konkrete beviser for at dette var tilfelle, men hendelsen er et godt eksempel på den angst som nå etterhvert begynner å gå over til panikk hos folk av «Davids ætt». Siste nummer av «Newsweek» ofrer helsider på problemet, som man i høyeste grad innrømmer eksisterer. En av USA's mektigste jøder, sjefen for AIPAC, Isaiah Kenen, trakk i trådene som en gal i hele forrige måned, og ettersom han har kontakt med de fleste kongress-medlemmer, var

det ingen nevneverdig motstand mot å bistå Israel med hjelp til den beskjedne sum av 2,6 milliarder dollars, om trent 5 300.000.000 kroner, rett ut av skattebetalernes lommer og opp i den sorte Zions gryte....

Og ennå regner herr Kenen med at han bare har anvendt sin innflytelse i liten grad.

Redselen for anti-semittisme er så meget større blant jødene som de utmerket godt kjenner årsaken til de arabiske sanksjoner. Dermed er det imidlertid ikke sagt at jødene selv vil være med på å avhjelpe vanskelighetene som oljemangelen har skapt:

«Jeg kommer ikke til å sette ned temperaturen med så mye som en grad her i synagogen så lenge ikke den kristne kirken gjør det samme», sutret rabbiner Artur Hertzberg i New York, og grusser vel litt ved tanken på at det kunne komme slemme nazi-stener og knuse kosher-vinduene hans.

Nei, hjelpeløse er USA's hebreere så langt ifra. Bert-ram Gold, lederen for American Jewish Committee, var furten og leverte standard-replikken om at «hver gang det er noe som går galt, så gir folk jødene skylden». Senere kom han med en langt mer selvsikker og virkelighetsnær uttalelse: «Folk må bare ikke gå rundt og innbille seg at vi akter å la noe skje med Israel!» Vi nærer da heller ingen illusjoner om at den internasjonale jødiske storfinans også for fremtiden vil trekke i verdens tråder.

(forts. fra side 5)

Er asa-troen...

kaller seg The Odinist Movement og utgir egentlig to blader: The Odinist og The Sunwheel. Blandt lederne befinner det seg en kvinne av dansk herkomst.

Menigheten i USA er forholdsvis nyetablert og heter The Runic Society. Dens blad, Einherjar, er foreløpig bare kommet med et introduksjonsnummer, der det heter at «Wotanismen er verdens eldste religion. Den har vært ariernes religion helt siden slutten av stenalderen.»

Felles for begge disse samfunnene er at de bruker en tredimensjonal utgave av solhjulet som symbol. Hva Beinsteinsson på Island har

valgt som symbol, kjenner vi ikke til. Ellers inneholder de nevnte blader svært meget stoff om norrøn kultur og mytologi, et felt som forøvrig har mange interesserte også her i Norden. For dem som eventuelt vil skrive etter et prøvenummer, oppgir vi hermed odinistenes adresser:

The Odinist Movement
P.O. Box 731
Adelaide St. Stn.
Toronto, Ontario
Canada M5C 2J8

The Runic Society
P.O. Box 2811
Milwaukee, Wi. 53219
USA

(forts. fra side 1)

Aulabrannen på Uni...

vesentlige utsagn ble gransket.

Det er derfor ingen unnskyldning for å fortsette legenden om at «nazistene» satte på brannen.

Resultatet av denne «patriotiske provokasjon» var katastrofal for Universitetet som akademisk institusjon og for studentene selv.

Av de 3000 mannlige studenter i Oslo dengang, 1500 ble arrestert ifølge Willy Brandt i hans «Krigen i Norge» (Aschehoug, Oslo 1945), og «storparten av de studenter som ikke ble arrestert kom seg imidlertid over grensen» til Sverige.

Og: «Universitetslærerne ble arrestert sammen med studentene, men over halvparten av dem ble sendt til Stavern i nærheten av Larvik, resten til Berg internringsleir ved Tønsberg. Av de arresterte universitetslærerne satt en del sammen med studentene, andre ble holdt fengslet på Bredtvedt, og ble overført til Grini.»

Videre: «Like før franskmennene gjenerobret Alsace i november 1944 ble vel 200 studenter sendt til Schwarzwald. En del av studentene — om lag 150 tilsammen — fikk reise hjem. Henimot 500 ble i begynnelsen av 1945 samlet i Buchenwald. Etter en strengere mellomperiode fikk de igjen sine privilegier som sivilinternerte.»

Aftenposten (30.11.-73) sier at «600-700 studenter ble i løpet av vinteren 1943-44 ført til Tyskland».

Steen sier også: «i alt ble om lag 700 studenter deportert etter stengning av Universitetet. 17 av dem døde i Tyskland eller kort etter hjemkomsten av sykdom de hadde pådratt seg under fangenskapet.»

Han konkluderer: «Endelig ga stengningen Universitetet hele motstandsbevegelsen et forsterangs propagandastoff.» (!)

På bekostning av 1500 studenters utdannelse i 2½ år? til en pris av deres lidelser og deres foreldres engstelse? Til skuffelse for NS-ledere som forsøkte å holde det akademiske liv igang med færrest mulig konsesjoner til okkupasjonsmakten? På basis av en løgn?

Ikke bare Sverre Hartmann tar feil. Willy Brandt

«FRA GALLERIET»
— vår leserpalte måtte stå over til neste nummer på grunn av plassmangel.

Under krigen satte studentene fyr på Universitetet og ble arrestert. Hva ville hende om de satte fyr på det idag?

sier i sin bok (side 186, bind 2): «Fra tysk hold ble det som ved riksdagsbrannen påstått at det var 'kommunist' som hadde satt på brannen — En dag senere var det blitt til at studentene selv hadde satt fyr på Aulaaen — Når det gjelder den som brannvesenet sa, 'høyst eiendommelige brann' i Universitetets aula, så var man på norsk hold fra første stund overbevist om at man sto overfor en provokasjon.»

Provokasjonen kom tydeligvis ikke fra «nazi»-siden, som Brandt antyder, men fra Hjemmefronten.

Dette bekreftes av Arnljot Gaare i Asker, en av de arresterte studenter, som sier i Aftenposten (30.11.-73): «Vi hadde fått forhåndsvarsel om aksjonen — —»

Den ustanselige fortsettelse av løggen er skadelig. Det er ikke bare historieforskning. Det oppflammer også pånytt krigstidens hat, hjelper til å holde folket splittet i en tid med verdenskrise og polariserer politikken blant de forvirrede barnebarna til krigstidsgenerasjonen.

Det historiske fakultet er skadelidende og den nasjonale identitet blir utvisket. Vi burde se å få vår historie på rett kjøll igjen og gi avkall på krigstidspropagandaen fra for 30 år siden — søke sannheten, praktisere storsinn og bli forenet som folk i denne prøvelsens stund.

Aftenposten gjorde offentligheten en tjeneste (30.11.-73) da de skrev: «Studentene var privilegerte fanger, og vi led igrunden ingen nød. Vi fikk bøker hjemmefra og mat fra SS-kjøkkenet, det vi imidlertid savnet, var mosjon. Eneste gang i mitt liv jeg har veid over 70 kilo var da jeg kom fra Buchenwald.»

Et fotografi av smilende velfødde studenter som kommer tilbake fra Tysk-

land (25.5.-45) bekrefter hva Erik Loe skriver. (Se side 193, bind 2, av Steens bok).

Straks etter 8. mai 1945 skrev Anders Lange i Farmand: «Borgerkrigen fra skammens år er forlengst forsvunnet fra mitt sinn. Vi vant. De andre tapte. La oss nå på kristelig vis reise opp de falne og børste støvet av deres rygger» (Gjentatt i hans avis nr. 16-17, 1973.)

Det er den rette ånd — og det skaffet ham visselig mange av hans 108.000 stemmer. Jeg tror også at denne «lev og la leve»-holdning er hva de fleste nordmenn ønsker idag. Det er også visselig hva folket trenger i det uhyggelige nye år vi har gått inn i.

HUMØR- sveiten

Da den franske utenriksminister Pierre Laval i 1935 besøkte generalissimus Josef Stalin i Moskva, kom han til å nevne for Stalin at det ville ha en meget positiv virkning på paven, dersom russerne ville gi avkall på noe av sin fiendtlige holdning til den kristne kirke.

Hertil skal Stalin som kjent ha utbrutt med forakt: «Paven, hvem er det? Hvor mange divisjoner har han?

Paven fikk selvfølgelig høre om Stalins ord, og han glemte dem aldri. Da han så i 1953 fikk høre at Stalin var avgått ved døden, skal han litt hånende ha bemerket: «Ja, nu får han da omsider se hvor mange divisjoner vi har».

Husk bladpengene
for
1. halvår!

(forts. fra side 5)

INSTINKT OG SAMFUNN - -

videts endelige innpasning i rangordenen.

Det naturlige samfund tilfredsstiller videre individets behov for identitet gjennom å gi det en spesiell plass på rangstigen og gjennom å gi det tilhørighet til samfundsgruppen og dens territorium og også ved å gi det et eget territorium for seg selv eller for familien innenfor samfundets felles grenser.

Hvis vi ser disse mer generelle siktemål for et samfund i sammenheng med menneskets spesielle natur slik vi har skissert den ovenfor, kan vi sette opp hovedkravene til et riktig konstituert menneskesamfund slik:

Det gir individet identitet ved å la det tilhøre en familie med eget bosted og egen eiendom. Familien må videre få tilhøre en slektskapsgruppe på ca. 60 individer som alle har tilknytning til samme lokalitet. Dette lokale område må være fritatt for

å godta fremmede innenfor sine grenser. Tryggheten må også være sikret ved at området er mest mulig selvfor-synt. Individet bør ha en viss mulighet til å finne identitet og stimulans ved yrkesvalg og arbeidet bør ikke utføres i større grupper enn 11 personer. Der bør ennvidere være visse muligheter til å finne stimulans ved å konkurrere om lederposisjon innenfor ens slektsgruppe og også innenfor de større organiserte enheter som ens gruppe måtte være innpasset i. Først blandt disse kommer en gruppe på ca. 1000 individer, cfr. kapitlene 1 og 6.

Det vi i det foregående har funnet ut om menneskets natur, på grunnlag av etologi og paleontologi, kan etterprøves gjennom en rekke hjelpevidenskaper. I psykologi, sosiologi, etnografi og arkeologi kan vi finne et rikt materiale som støtter våre slutninger, se f.eks. psykologen Anthony Storr's bok

«Det aggressive menneske», Oslo 1969 og sosiologen Edward T. Hall's «The Hidden Dimension», London 1969.

Her vil vi nøye oss med noen henvisninger til den eldste litteratur som gir noe bredere innblikk i samfundsforhold, nemlig Bibelens gamle testamente.

Sterk menneskelig aggresjon har vi bl.a. et vidnesbyrd om i 5. Moseboks 20. kapittel hvor det heter: «Når du nærmer deg en by for å stride mot den, så skal du by den fred... Men dersom den ikke vil slutte fred med deg, men føre krig mot deg, da skal du beleire den, og Herren din Gud skal gi den i din hånd og du skal ihjel-slå alt mannkjønn i den med sverdets egg... Men i disse folks byer som Herren din Gud gir deg til arv, skal du ikke la noe leve av alt det som puster.»

At mennesket er territorielt, grenseforsvarende, finner vi uttrykt slik i 5. Mos. 32,8: «Da Den høyeste gav folkene arv, da han adskilte menneskenes barn, satte han folkenes landemerker idet han så hen til israels barns tall.» I klagesangene heter det i 5. kap. 1-2: «...se vår forhånelse! vår arv er gått over til fremmede, våre hus til utlendinger.»

At moralen er det samme som idaritet mellom dem som er av samme avstamning, kan vi se av 2. Mos. 21,2: «Når du kjøper en hebraisk trell, skal han tjene i seks år, men i det syvende skal han utgå fri for intet.» Og i 5. Mos. 15,2-3 heter det på samme måte: «Utlendingen kan du kreve, men hva du har til gode hos din bror, skal du gi henstand med.» (I det nye testamente bekreftes moralen av Jesus når han sier ifølge Matteus 10,5-6: «Gå ikke ut på veien til hedningene, og gå ikke inn i noen av samaritanernes byer, men gå heller til de fortapte får av israels hus.»)

Når det gjelder menneskets monogame tilbøyelighet, kan vi ta fortellingen om Adam og Eva som uttrykk for den opprinnelige holdning på dette område.

Eiendomsinstinktet finner vi bevidnet hos profeten Esekkel i 46,18: «Og fyrsten skal ikke ta av folkets arv så han fortrenger dem fra deres eiendom: av sin egen eiendom skal han la sine sønner arve...» (Og i det nye testamente bekrefter Jesus ifølge Lukas 11,21: «Men når den sterke med våpen vokter sin egen gård, da blir hans eiendom i fred.»)

Raser. Den skisse av menneskets natur som vi har gitt, kan sies å gjelde for det mer almenmenneskelige — for det som er felles for de fleste mennesker. Skil-

ståelsen av menneskenaturen bli fullstendig, må man også ta med i sin betraktning de genetiske faktorer som gjør at rasene, på samme måte som individene, skiller seg fra hverandre. Arvelighetslæren og raselæren blir sentrale faktorer for forståelsen av menneskenaturen i sin helhet.

I kapittel 1 nevnte vi at etter den moderne utviklingslæres syn skjer utviklingen som en følge av eksistenskonkurranser mellom grupper av nært beslektede individer, populasjoner. Til grunn for dette syn ligger da den kunnskap at hver slektskapsgruppe skiller seg fra andre slike grupper. Det er disse forskjellene som gir naturen et register å spille på og som fører til utvelgelsen av de best skikkede typer. Ut fra dette er det allerede gitt at rasene skiller seg fra hverandre eftersom de er slektskapsgrupper i den største målestokk.

I kapittel 4 nevnte vi en annen moderne betraktningssmåte i biologien: Adferdsforandringer går forut for organforandring. Det vil omvendt si at forskjell i utseende har som forutsetning forskjell i mentalitet. Rasene inndeles på grunnlag av forskjeller i utseendet, og vi tvinges på grunnlag av den nevnte betraktningssmåte til å forutsette mentalitetsforskjeller mellom rasene. Dette syn finner vi støt-te for i det genetiske fenomenet polymorfisme. Det betyr at et gen, eller en gruppe gener som virker sammen, bestemmer mer enn én egenskap hos individet. De ytre, utseendemessige forskjeller vil derfor med største sannsynlighet være sammenkoplet med spesielle sjelelige egenskaper. Sannsynligheten blir desto større eftersom det er trolig at alle gener har mer enn én virkning.

I kapittel 4, eksperiment 1, som angikk læring, så vi at miljøet, selv når det virket med full tyngde i tidlig, sterkt påvirkelig alder, ikke kan utslette rasekarakteren. Arvens betydning slår gjennom og blir avgjørende. Moderne raseforskere som professor A. R. Jensen ved California universitet, professor H. Eysenck ved London universitetet og nobelprisvinneren W. Shockley er tilbøyelige til å gi arven så stor betydning for menneskets adferd som 80 pct. mot bare 20 pct. for miljøet — under noenlunde normale forhold. På hjerneforskningens område kan det allerede forlengst påvises forskjeller mellom rasene i oppbygningen av hjernen, se f.eks. professor C. J. Conolly: «Eksternal Morphology of the Primate Brain», Springfield 1950. Om rasenes for-

skjeller uttaler Louis S. B. Leakey i sin bok «The progress and Evolution of Man in Africa», London 1961:

«Det finnes mennesker, europeere og amerikanere, som tror fast på at de enkelte åndelige og vesensmessige forskjeller mellom en afrikansk neger og en hvit mann utelukkende kan tilskrives oppdragelse og kulturell bakgrunn. Det er likeså absurd som den motsatte synsmåte og akkurat like grunnløst.»

Vi vil avslutte denne lille omtale av raseforskjeller med å referere to eksperimenter som viser sammenheng mellom det nært beslektede på det sjelelige område og som gir resultater av en karakter som nærmer seg det utrolige for enhver som er dominert i sin tanke av ensidige materialistiske synsmåter.

EKSPERIMENT 2, G-P Bærendes 1950.

Tilapiaen er en fisk som enkeltvis forsvaret territorium (Forts. side 8)

Bok-tjenesten

har fortsatt endel eksemplarer igjen av

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære.

En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20,00

Wilhelm Tieke:

Tragödie um die Treue. En beretning om det III. (germ.) SS-Panzer-Korps kamp og undergang 1940—1945.

244 s. ill. innb. kr. 52,00.

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker.

En NS-manns selvforsvar og beretning om hvordan han utviklet seg fra en borgerlig demokrat til medlem av Nasjonal Samling.

252 s. hft. kr. 10,00

Lyder Unstad:

Sannheten om Quisling. Med særlig vekt på personen Quisling belyser en amerikansk professor her de forskjellige sider ved okkupasjonstidens historie.

56 s. ppb. kr. 10,00

A. E. Hedem:

Quo vadis Norvegia? Av Norges historie 1940-45. Historieforfalskning og rettsskandale. Et sammendrag av Hedems skrifter.

192 s. ppb. kr. 18,00

Fra Folk og Lands antikvariat

BØKER OM KRIGEN I NORDEN 1940-45

Werner Fantur:

Narvik, Sieg des Glaubens. Berlin 1942. 176 s. ill. kr. 5,—
Basketaket om Narvik skildret av en som selv var med.

Fritz-Otto Busch:

Kampf um Norwegens Fjorde. Preetz 1964. 496 s. ill. kr. 40,—
Den tyske besettelse av Norge 1940. Det militære hendelsesforløp.

Kräutler/Springenschmid:

Es war ein Edelweiss.... Stuttgart 1962. 484 s. ill. kr. 45,—
2. Gebirgsdivisions innsats i Norge og på Murmanskfronten.

Einar Sagen:

Noregs undergang og attreising. Oslo 1945. 108 s. hft. kr. 5,—
En major vurderer katastrofen og dens årsaker.

O. Lindbäck-Larsen:

Veien til katastrofen. Oslo 1973. 112 s. ill. kr. 25,—
Forsvarets vei fra 1. verdenskrig til 9. april 1940. Et oppgjør.

Filip Rytterås:

Frivillig soldat. Sjöföle 1972. 152 s. hft. kr. 20,—
Boken om de svenske frivillige i Finland under 2. verdenskrig.

Den krigshistoriske avdeling:

Krigen i Norge 1940: Kristiansand-Setesdals-avsnittet.
Oslo 1953. 224 s. ill. kr. 5,—.

Sjøforsvarets nøytralitetsvern 1939-40 —
Tysklands og Vestmaktens planer og forberedelser for en Norgesaksjon.
Oslo 1954. 226 s. ill. kr. 10,—.

Sør-Trøndelag og nordre del av Hedmark.
Oslo 1956. 220 s. ill. kr. 10,—.

Operasjonene ved Kongsberg, i Telemark og i Røldal.
Oslo 1956. 226 s. ill. kr. 10,—.

Sjøforsvarets kamper og virke på Vestlandet og i Trøndelag i 1940.
Oslo 1956. 448 s. ill. kr. 10,—.

(forts. fra side 1)

Europas nye..

let i 1971 redusert til ca. 150 000. Men de fortsetter å komme. Og en allerede merkbar følge er den i Frankrike sterkt økende kriminaliteten.

I oktober 1973 brøt det ut rase-opptøyer etter at en hvit buss-sjåfør var blitt drept av en afrikaner i Marseilles. Bortimot 3000 hvite deltok i begravelsen. Neste dag satte «Marseilles Forsvarskomité» igang spredningen av en løpeseddel hvori de erklærte, at nå hadde Frankrikes hvite innbyggere fått nok av afrikansk vold og kriminalitet. I de følgende dager ble fire afrikanere drept og to såret i harde rase-opptøyer.

Den ny-fascistiske organisasjonen «Ny Orden», startet også distribusjonen av løpesedler hvori man påpekte den faren «våre mødre, hustruer og barn», ble utsatt for ved fortsatt afrikansk innvandring. Ved et påfølgende masse møte forlangte de at regjeringen nå måtte sette igang tiltak slik at alle ikke-hvite kunne bli utvist av landet. Selve møtet ble avholdt i rolige og disiplinerte former, men i omkringliggende kvarterer ble det utkjempet harde gatekamper mellom fransk politi og kommunister/maoister — som også i Frankrike er tilhengere av fortsatt innvandring samt fri abort og prevensjon. En uhyggelig tråd i det hele får vi ved å tenke på hva Sosialistisk Valgforbunds Torild Skard nylig hevdet fra Stortingets talerstol: Den norske befolkning burde være 1½ million mindre enn idag!

Med bakgrunn i de opp-tøyer kommunistene forårsaket, fant den franske regjering et påskudd til å forby ny-fascistenes organisasjon «Ny Orden»! Idag er de allerede tilbake — sterkere enn noensinne og under et nytt navn! På husvegger og gatehjørner over hele Paris kan man idag se slagord, som: Frankrike vil aldri bli et nytt Brasil!

Den franske immigrasjonsministeren, Charles Barbeau, har uttalt:

«— Ingen har bedt de sorte afrikanerne om å komme til Frankrike. Vi trenger ikke sorte afrikanere. Nesten en av hver førtiende har tuberkulose. Fra et helsemessig synspunkt er de svært svake. Siste år kom 125 000 fremmedarbeidere inn i landet og vi håper at antallet vil synke enda mer.»

Men selv en total stans i den afrikanske innvandringen til Frankrike vil ikke kunne løse problemet nå. En omfattende raseblanding truer allerede med å utrydde den hvite rasen i landet.

OG TIDER SKAL KOMME....

En fordobling av arbeidsløsheten ventes i Vest-Tyskland i løpet av januar. Dette som en følge av oljekrisen. Antallet arbeidsløse vil da ligge på et sted mellom 600 000 og 700 000.

★

NASJONAL DREINING I SPANIA

Da Spanias nye statsminister, Carlos Arias Navarro, offentliggjorde sin ministerliste skulle det vise seg at utskifthingene var omfattende. Det var en klar nasjonal dreining, og baksitterorganisasjonen Opus Dei synes å ha mistet sin maktposisjon da den ble satt utenfor den nye regjeringen.

★

DEN 2. VERDENSKRIG RASER VIDERE I NORGE

Englandsfarernes evindelige gnål om at «kampen fortsetter» ser faktisk ut til å ha blitt betingelsesløst akseptert på enkelte hold. Og ikke bare at den fortsatte, men at den til det absurde også vedvarte gjennom hele «rettsoppgjøret» og enda verre: at den stadig vekker på-går — og at den må vinnes om igjen og om igjen hver eneste dag. Iallfall har det seg slik, at en forfyllet ungdom en søndags natt for noen uker siden slo inn en vindusrute i inngangsdøren til et privathus i nærheten av Haga. Det lykkedes hel-

digvis huseieren å oppholde rabbagasten til lensmannen kom og fikk tatt hånd om fyren. På ordensmaktens spørsmål om hvordan han kunne finne på slikt, svarte vedkommende at han gjorde det for å «forsvare de som bodde der mot tyskerne». Vi formoder at den unge mannen har fått en aldri så liten overdose av det som kalles «opplysninger om nazismen».

★

EN «FØRER» KANSKJE....

I Morgenbladet fant vi følgende nødsrik:

— En mann fra næringslivet, kombinert med en klar partiprofil for høyrefolks interesser: for industri og handel, for den høyere middelklasse og de som gjerne vil tilhøre den, for norsk integrasjon i det europeiske samarbeid, vil kunne rette opp igjen den noe bortblåste Høyreskuta.

Nå trenger vi en virkelig kaptein på brua!»

Heil Mammon!

★

MELLOM DOBBELT ILD

Japanerne, som kanskje er de mest avhengige av den midtøstlige oljen, later til å være kommet riktig ut å kjøre, som det heter. Den saudiarabiske oljeminister har nemlig forlangt at Japan skal bryte sine diplomatiske forbindelser med Israel, hvis det skal ha noe håp om å bli

mellom tyskere og fremmedarbeidere en til fire.

Det totale antall fremmedarbeidere ligger idag rundt 2.345.000! Det var planlagt en innvandring av ytterligere 1 million arbeidere, men effekten av energi-krisen har satt en foreløpig stopp for disse planene. Likevel har man nok en gang plassert en kruttønne i form av økende rase-uro i Tyskland. Demokratiske politiker, profittthungrige kapitalister og liberalistiske raseskjendere har igjen gjort det nødvendig for Tyskland å finne en Adolf Hitler, hvis landet og folket skal kunne klare å overleve også i fremtiden.

Ødeleggelsen av Tyskland og Europa gjennom bastardisering og utryddelse (prevensjon, friabort o.l.) av den hvite rase går raskt videre — som en nøye uttenkt og bevisst plan skulle være fullt

Er det rasehat å motarbeide dette?

unntatt fra oljereduksjonene. En japansk kilde i Wien opplyser at dette kan innebære en alvorlig krise for landets eksport. En meget stor del av Japans eksport går nemlig til De forente stater, og der er det nesten bare jødiske agenturfirmaer, som står bak handelen. Og da så!

★

STAKKARS STORBRITANNIA!

Den som ikke har forstått at det er fullstendig over med de gode gamle dager da Storbritannia «ruled the waves», vil antagelig bli overbevist nå. Ugandas president, den ikke helt ukjente Idi Amin, har startet en innsamling i hjemlandet under mottoet «Redd Storbritannia»! Som første bidragsyter ga han selv 600 pund til det gamle imperiets moder.

★

SAMME ULLA DER

Når det gjelder å ha appell til ungdommen, later det til at både de øst- og vestlige «demokratier» har spilt like stor fallitt. Vi leser at ungdomskriminaliteten i DDR

er minst like så stor som i bundesrepublikken, som vel ligger meget godt an etter vestlig målestokk. Ikke desto mindre er det et faktum at resultatet av nesten 30 års sosialistisk «oppdragelse» i Ulbrichts Tyskland, er en kriminalstatistikk hvor hver annen straffet person er mellom 14 og 25 år.

★

FRA «VÅRT LAND»

plukker vi følgende ideologiske leksjon: En viss Helge Våle, mangeårig medarbeider i «Arbeiderbladet» og Grini-veteran forteller om sitt møte med profeten Hallesby, som også var gjest på Grini. Han spurte profeten om det var synd å være medlem av Nasjonal Samling, hvortil denne svarte: — Ja, naturligvis. Da herr Våle ville vite hvorfor, gav Hallesby følgende megetsigende forklaring: — Nasjonalsosialismen representerer en ideologi, som vil ødelegge Guds rike på Jorden. Det er sannelig heldig for «Vårt Land» at det er kommet med på den «rette sida».

(forts. fra side 7)

INSTINKT OG SAMFUNN

rier når den er voksen. Unge tilapiaer lever imidlertid i stimer. I denne alder er tilapiaen grå med mørke, horisontale striper. Det viser seg at når en fremmed fisk, uansett hvor liten den er, blir satt inn i en tank hvor en stim tilapiaer er plassert, vil alle tilapiaene øyeblikkelig og på samme tid, forandre stripene fra horisontale til vertikale. Alle fiskene får denne reaksjon uten at de alle trenger å se den nyankomne fisken.

EKSPERIMENT 3, Magasinet Science 1965.

Et apparat måler de elektriske svingninger i hjernen og tegner dem av i form av en kurve, et elektro-encefalogram. En spesiell bølgeform, alfa-bølgen, fremkommer når man lukker øynene. Eneggede tvillinger ble skilt og plassert i hvert sitt rom i et laboratorium i Philadelphia, og deres encefalogram ble tatt og sammenlignet. 15 tvillingpar ble undersøkt på denne måten. For to av disse parene viste det seg stadig at når den ene av tvillingene lukket øynene og således satte opp alfabølgen, fremkom den samme bølgen øyeblik-

kelig også hos den andre tvillingen som oppholdt seg i det andre rommet.

Observasjoner som disse er egnet til å lede vår tanke i retning av antagelsen av at der også eksisterer en rase-sjel på det parapsykologiske område.

I neste nummer: VI. Mennesket i konflikt med seg selv.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND I DANMARK

2920 CHARLOTTENLUND
Postboks 57

★

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo